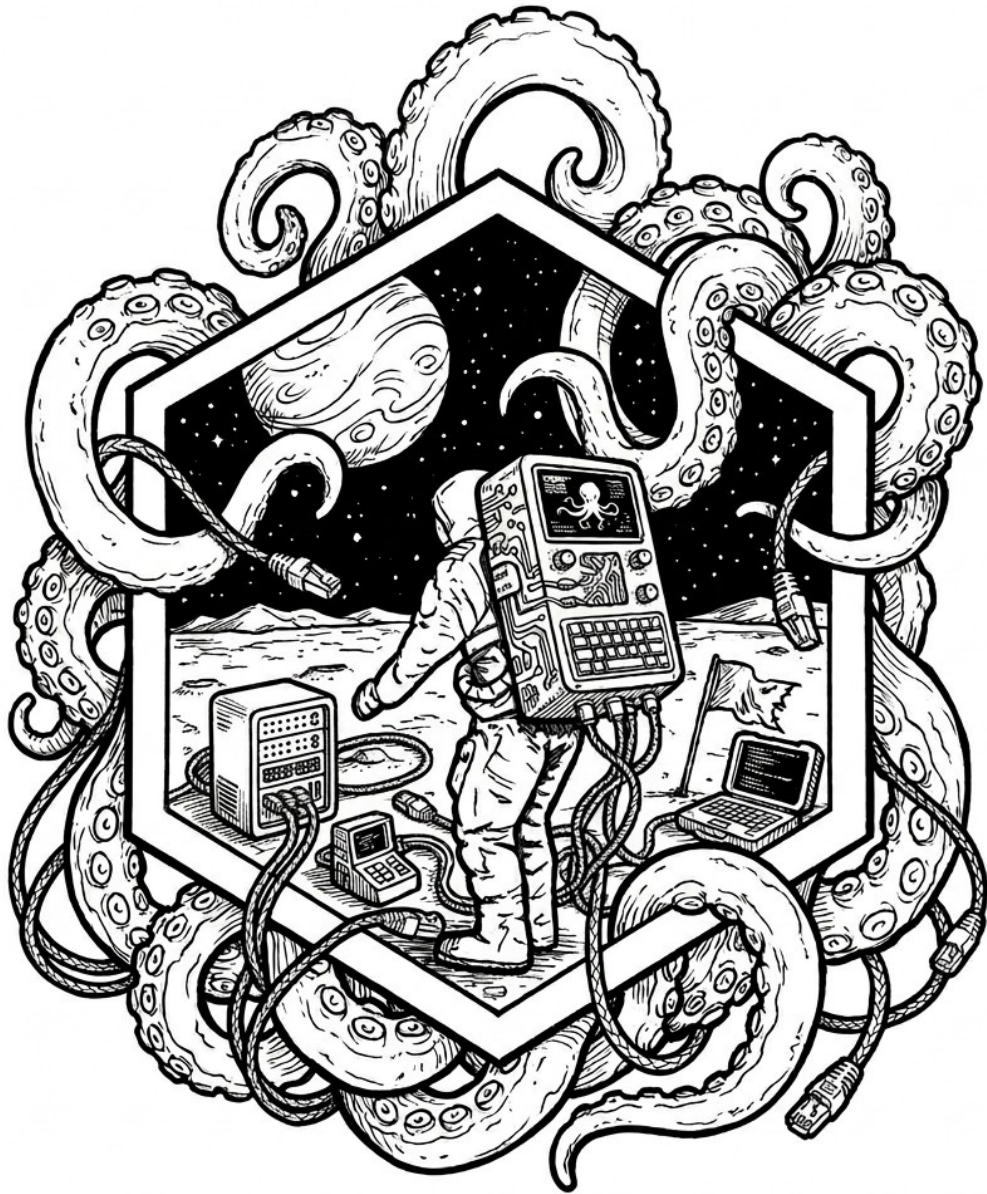

UN SERVIDOR ANOMENAT PARANOJA

***DEFENSEU
AUTÍSTIC / INVENTAT
ABANS DEL 25 DE SETEMBRE***

Durant vint-i-cinc anys, un col·lectiu hacker italia ha construït infraestructures de comunicacions dissenyades per sobreviure a la censura, la vigilància i les incursions policials. El 26 d'agost, els Estats Units el van considerar una organització terrorista. El 25 de setembre finalitza el període d'apagada.

Text:

Sabot Media

sabotmedia.noblogs.org

Disseny:

The BlackWave Collective

blackwave.noblogs.org

Hauria d'haver estat una nit fosca i tempestuosa en un hacklab italià.

Però va ser un bonic diumenge assolellat com qualsevol altre.

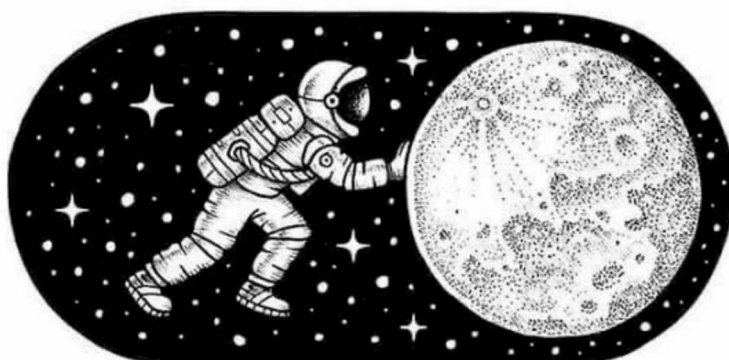
El 3 de març de 2001, aproximadament deu persones es van reunir al hacklab LOA de Milà al voltant d'un ordinador muntat a partir de maquinària descartada. Un banc els havia venut un vell servidor pel preu simbòlic de 15.000 lires, uns vuit dòlars. El van expandir amb components espigolats, incloent-hi un disc dur extret de l'ordinador domèstic d'algú. Ninguni va arribar amb un pla formal. Els paquets de programari a instal·lar es consideraven un a un. Totes les decisions es van discutir fins que totis estaven d'acord. Deliberadament, la persona amb menys experiència tècnica va ser col·locada al teclat. El procés va trigar molt més del necessari perquè l'eficiència no era l'objectiu principal: Totis havien d'entendre el que estaven construint. Un participant recordarà anys després, va ser quan van dir: "A/I ara existeix."

Van anomenar la màquina Paranoia. El mes següent es va posar en línia, portant dos dominis i dues històries entrelaçades: Autistici.org i Inventati.org. Vint-i-cinc anys més tard, el 26 d'agost de 2026, els Estats Units van considerar Autistici/Inventati Terroristes Globals Especialment Designats i els van col·locar a la llista de Ciutadans Especialment Designats i Persones Bloquejades.

La distància entre aquests dos esdeveniments i dues màquines, una reciclada en un hacklab de Milà, l'altra la immensa maquinària de seguretat nacional dels Estats Units, és la història d'un col·lectiu que ha passat un quart de segle insistint en una proposta perillosa:

Les persones haurien de poder comunicar-se sense haver-se de rendir a les corporacions o als governs.

L'amenaça immediata té ara una data: El 25 de setembre, l'autorització temporal dels EUA ha donat a les institucions per acabar les seves relacions amb A/I expira. S'ha ordenat a bancs, empreses tecnològiques, d'allotjament i altres institucions que tallin tota relació amb el col·lectiu. A/I va construir la seva infraestructura per sobreviure a la desaparició d'un servidor. Els Estats Units ara intenten que el col·lectiu quedi aïllat econòmicament i tecnològica. Explorem juntis el que és A/I, la seva història, i el que aquest nou atac podria significar per als col·lectius tecnològics autònoms i tota la comunitat alternativa en general.

ABANS D' A/I: LA INTERNET SUBTERRANIA A ITALIA

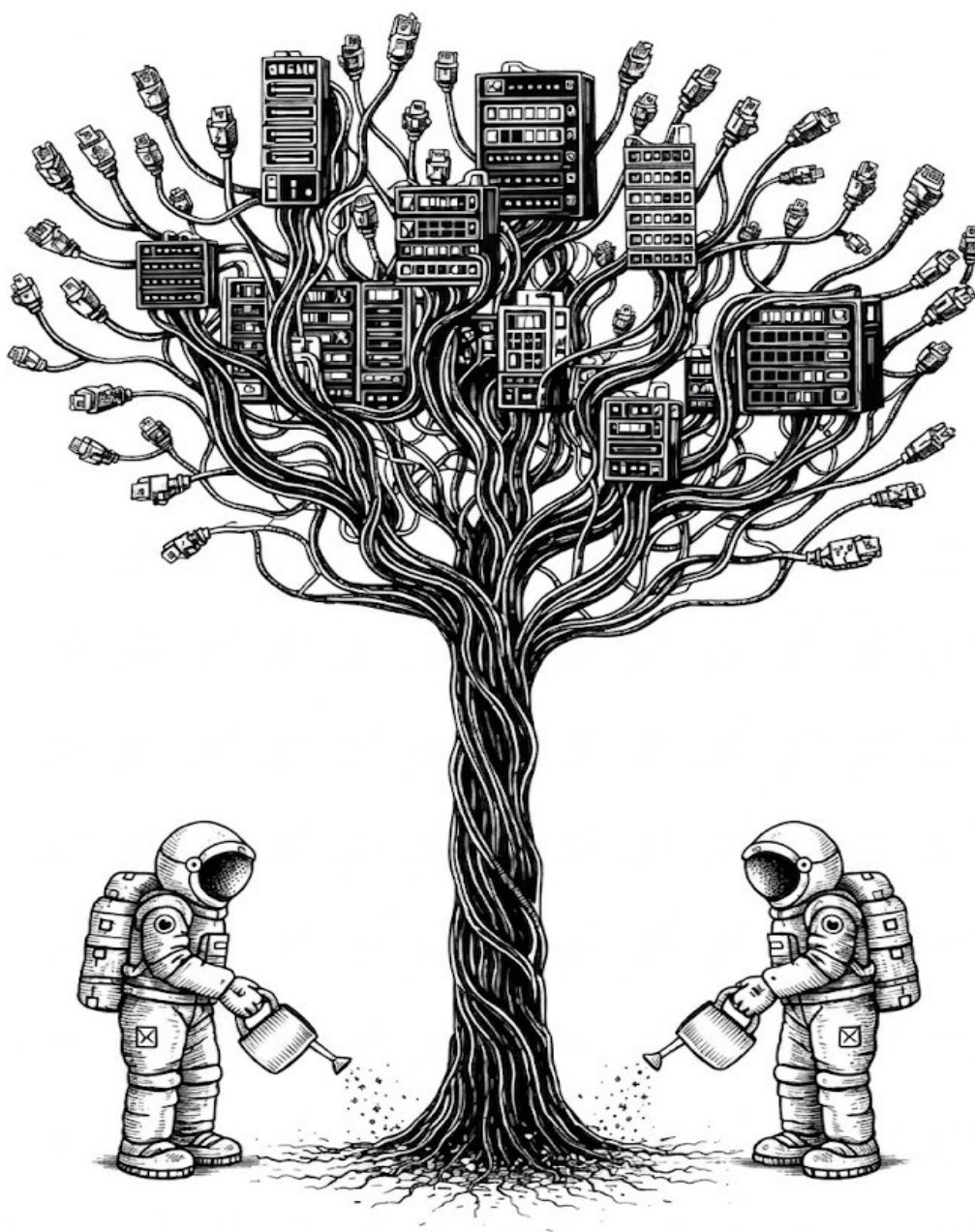
Autistici/inventati no va aparèixer del no-res. Les seves arrels s'endinsen a més d'una dècada d'organitzacions autonomistes italianes, ràdios pirates, taulers de notícies, casals ocupats i centres socials, moviments anticapitalistes i experiments informàtics com a eina política. Durant els noranta, les xarxes com la European Counter Network i Isole nella Rete van generar espais en línia pels moviments socials, en un moment en el qual gran part del públic encara no estava familiaritzat amb internet. Els Hackmeetings italians van reunir programadors, activistes, artistes i persones encuriosides per la tecnologia en espais autogestionats. Els Hacklabs van aparèixer als centres socials ocupats, on la gent podia aprendre GNU / Linux, connectar xarxes i acostar-se al coneixement tècnic com una experiència que podia ser compartida i no venuda. Els futurs membres de A/I venien de diverses parts del món. A Milà, la gent associada amb el Hacklab LOA feien servir el nom **Autistici** per descriure la seva fascinació profunda per la tecnologia i el seu desig de mostrar les polítiques que encobria. A Florència, el projecte **Inventati** estava més orientat cap a la comunicació, la publicació i l'organització del moviment. Els seus projectes incloïen Stampa Clandestina, un diari que s'encartellava directament a les parets de la ciutat i Spia la Spia on cartografiaven les càmeres de vigilància de l'espai públic

La gent de Bolonya i d'altres parts també s'hi van implicar. Molts ja havien participat des del principi en el desenvolupament d'Indymedia Itàlia, que formava part de la xarxa internacional de publicacions obertes i permetia a manifestants i persones no-militants generar esdeveniments sense periodistes professionals. Tots aquests grups compartien un problema: Els moviments socials cada vegada necessitaven més pàgines web, llistes de correu i correu electrònic privat, però l'estructura capaç de proveir aquests serveis romanien una bé escàs. La European Counter Network estava sobrecarregada amb aquesta tasca. Els proveïdors comercials oferien molta capacitat, però a canvi exigien diners, dependències, vigilància, i en alguns casos, censura. Al novembre de l'any 2000, Inventati va enviar un correu electrònic encriptat als hackers de Milà, demanant una trobada. El missatge semblava sortit d'una pel·lícula d'espies de baix pressupost: Claus PGP, instruccions escrites amb molta cura sobre com s'havien de trobar i reconèixer i un lloc i hora secrets. L'arribada de les persones de Florència va ser llegendària: dues hores tard, conduint una andròmina de ferralla que anomenaven General Lee i tocant la botzina davant del casal ocupat mentre la policia que els vigilava es quedava amb un pam de nas.

L'únic fet sobre el qual hi ha consens entre historiadors, és que van anar a menjar a una pizzeria que es deia La Balena. Durant el sopar, les persones de Florència van revelar el seu pla presumptament sediciós:

Construir un altre servidor autònom.

La intenció no era reemplaçar la infraestructura dels moviments socials amb un nou proveïdor centralitzat, sinó multiplicar-la. Si hi hagués milers de servidors autònoms, van pensar, cap atac o confiscació d'un dels elements podia fer caure tota la comunicació. Juntis van esdevenir Autistici/Inventati, que normalment s'abreia amb A/I. L'associació legal que empara els col·lectius es va anomenar Investici, però A/I mai va ser una organització convencional. No tenia coordinadoris, ni líder oficial o representant permanent. Les decisions es prenen col·lectivament i no segons el vot de la majoria. No es pagava a ningú. Els recursos venien de les donacions voluntàries, els esdeveniments benèfics i la feina voluntària de la gent que assegurava el manteniment. La dualitat del nom era deliberada. Com Janus, A/I era una criatura amb dues cares: una cara tècnica, l'altra comunicativa; una encarada a la màquina i l'altra de cara als moviments que ho necessitessin.

EL SERVIDOR QUE VA BLOQUEJAR-SE A SI MATEIX

El naixement no va ser del tot apoteòsic. Durant el segon dia d'existència de Paranoia, algú va introduir una comanda de tallafocs invertida i, sense voler-ho, va ordenar a la màquina que refusés tota connexió que no vingués d'ella mateixa.

El servidor només es podia comunicar amb el servidor.

El col·lectiu va trobar-ho tan escaient que en van imprimir samarretes. Aquesta combinació de seriositat tècnica i restar importància al que feien va esdevenir part del caràcter d'A/I. Posteriorment, els servidors van rebre noms com ara Chernobyl, Astio –"rondinaire"–, Rivolta, Contumàcia i Latitanza (revolta, rebel·lia i baliga-balaga). Darrere de totes aquestes bromes hi havia un posicionament polític. La comunicació ha de ser lliure i accessible. El coneixement només creix si es comparteix. El programari no és, senzillament perquè operi en un entorn virtual, neutral. El sistema a través del qual es parla determina qui pot parlar, qui pot escoltar, qui pot enregistrar i silenciar. A/I va començar a oferir pàgines web, correus electrònics privats, llistes de correu, butlletins i xats. Els seus serveis a vegades s'expandien per incloure Noblogs, compartició de fitxers, àudio i videoconferències, streaming, reenviament anònim de correus i altres eines de comunicació –tot sense publicitat ni extractivisme de dades comercials.

El seu manifest descriu el projecte explícitament en termes polítics. A/I és antifeixista, anticapitalista i antimilitarista. Promou el programari lliure, l'encriptació, la pseudonimització i la circulació independent de coneixement i treball cultural. Els recursos els mantenen persones voluntàries i tenen una capacitat limitada, per això treballen amb projectes vinculats o compatibles amb els seus principis, més que amb empreses, partits polítics i institucions que ja disposen de mitjans per a fer-se escoltar. A/I mai ha estat una entitat proveïdora d'allotjament políticament neutral. Però posar a l'abast infraestructura no és el mateix que ser autori de tot el que es transmet a través d'aquesta. L'afinitat política no és control operacional. Oferir un compte de correu electrònic a algú no significa escriure cada missatge que s'enviarà des d'aquesta adreça. Aquesta distinció és fonamental davant l'atac d'aquests moments.

GENOVA: INFRAESTRUCTURA ENTRE ALDARULLS

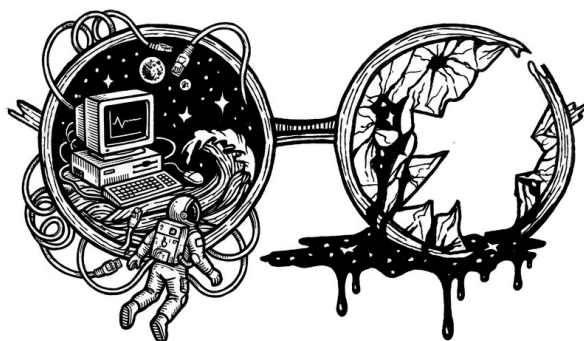
Pocs mesos després que Paranoia estigués en línia, el G8 visitava Gènova. Moltes persones que participaven a A/I també estaven implicades a Indymedia Itàlia. Van ajudar a construir el centre multimèdia, cablejant, configurant servidors i construint estacions de treball perquè lis manifestants poguessin transmetre el què passava a la ciutat, que va ser històric: manifestacions immenses, la policia assassinant Carlo Giuliani, pallisses indiscriminades als carrers, tortures i abusos a les barraques de Bolzaneto i els fets de l'escola Diaz. Les narratives oficials competien amb fotografies, gravacions i testimonis de primera mà retransmesos a través d'una infraestructura independent. Gènova va esdevenir una de les primeres grans manifestacions que va ser documentada des de pràcticament tots els angles per lis participants i no exclusivament pels mitjans institucionals.

Per A/I com a col·lectiu també va significar el que posteriorment van anomenar una "comunió traumàtica". Lis membres van junts patir la mateixa violència mentre s'encarregaven del manteniment per a combatre-la. Després de Gènova, A/I ja no era només un experiment tècnic interessant. Havia esdevingut un referent en la infraestructura dels moviments. La demanda va créixer ràpidament. El 2003, A/I allotjava més de 2000 compres, 205 pàgines web i 269 llistes de discussió. Allotjar gratuïtament aquests serveis era insostenible, ja que l'allotjament comercial costa milers d'euros anuals. El col·lectiu va respondre amb el KAOS Tours, gires on combinaven esdeveniments benèfics, festes, discussions públiques i tallers pràctics. Lis membres d'A/I ensenyaven a la gent com configurar servidors, comunicació encriptada, editar i distribuir vídeos, generar arxius digitals i fer retransmissions d'àudio.

Amb les gires s'aconseguien diners, però el que realment importava era la pedagogia política. El col·lectiu no volia esdevenir un grup invisible d'experts fent màgia per a usuaris passius. Volien que la comunitat entengués tota la maquinària de la qual cada vegada més depenia.

Cada vegada que hi havia un atac contra A/I, es responia amb alguna variació d'aquestes respostes:

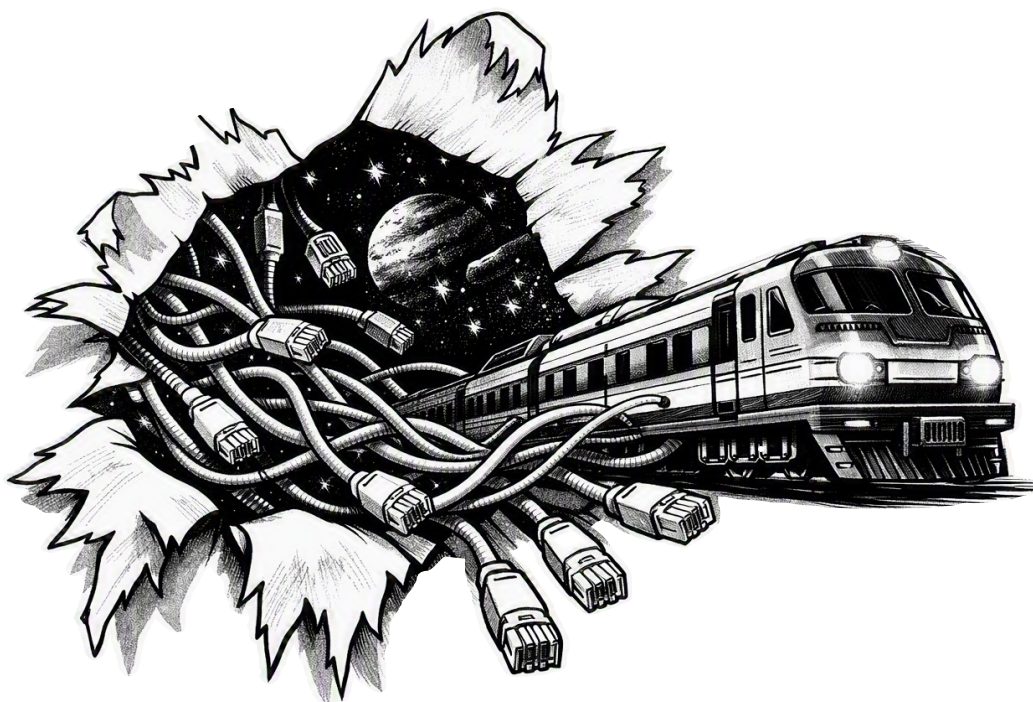
Explicar què ha passat. Reparar el dany. Compartir la lliçó apresca. Construir alguna cosa més difícil de destruir.

TRENITALIA DESCOBREIX L'EFECTE STREISAND

El primer atac legal contra A/I va ser el 2004. El col·lectiu de dissenyadors Zenmai havia creat una pàgina web parodiant la companyia italiana de trens Trenitalia. Van calcar l'aspecte de la pàgina web de la companyia mentre denunciaven la implicació de Trenitalia en el transport de tancs i altres materials militars durant la invasió de l'Iraq. Trenitalia va demanar la supressió de la pàgina, danys i perjudicis i la publicació d'un anunci en dos dels principals diaris per uns costos d'uns 20.000 €. En un primer moment un tribunal va ordenar a A/I desactivar la paròdia. Però internet va respondre reproduint-la per tot arreu.

Trenitalia va demanar aleshores que s'eliminessin també tots els enllaços a les rèpliques —un argument absurd, perquè significaria que els motors de cerca es farien legalment responsables de tot el material presumptament il·legal al que enllacen. El 14 de setembre de 2004, el tribunal va decidir que, en aquest cas, el dret a la sàtira emparava la pàgina web. La pàgina es va republicar i Trenitalia va haver de pagar a A/I tots els costos legals que es van generar. Va ser una victòria extraordinària per un col·lectiu de voluntàriais. Però mentre A/I lluitava contra la censura als tribunals, una operació més perillosa s'estava desenvolupant sense que se n'adonessin.

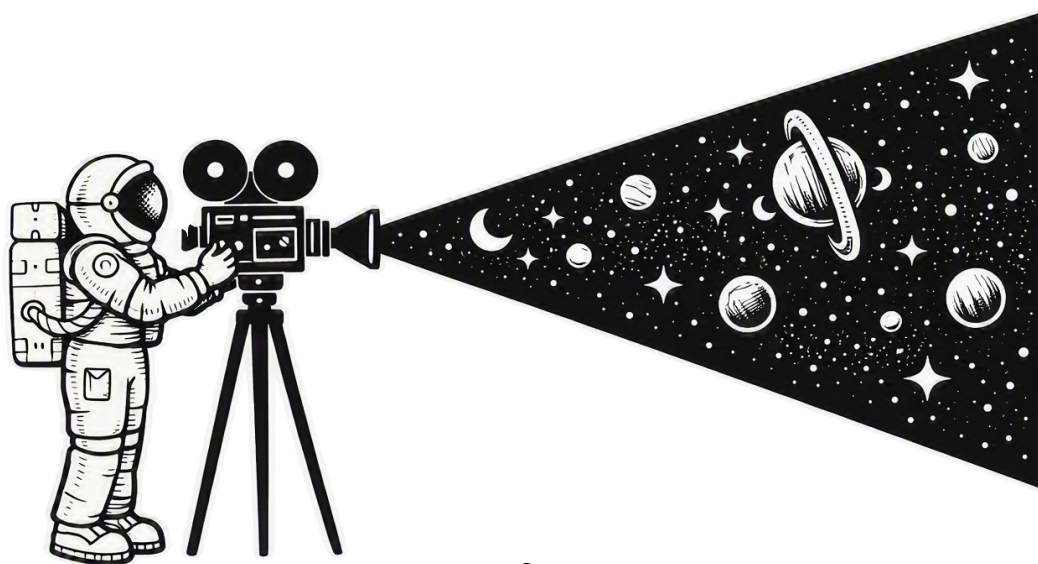

EL CACAU D'ARUBA

En aquella època, els servidors d'A/I estaven allotjats pel proveïdor comercial Aruba a Arezzo. El 15 de juny de 2004, la policia italiana va entrar a les instal·lacions d'Aruba per ordres d'un fiscal de Bolonya. Els tècnics de l'empresa van apagar les màquines d'A/I i van permetre que la policia copiés materials dels seus discs durs. Els investigadors van obtenir així certificats criptogràfics i haurien pogut instal·lar eines capaces d'interceptar el tràfic. Es va dir a A/I que les interrupcions generades havien estat a causa d'un problema elèctric. El col·lectiu va descobrir la veritat gairebé un any després de pura casualitat.

El maig de 2005, es va ordenar a A/I que tanqués la bústia de correu de Crocenera Anarchica enmig d'una gran causa que implicava acusacions de conspiració anarquista i subversió. A/I va complir el mandat judicial, però també va demanar la documentació del cas. Aquests documents contenien missatges als quals era impossible que els investigadors poguessin accedir. Enterrada en una nota a peu de pàgina van trobar l'explicació: la policia havia anat a Aruba l'any anterior i aconseguit accés als servidors de A/I. Una operació per investigar, suposadament, un compte de correu havia compromès potencialment milers de comptes i desenes de milers de subscriptors de les llistes de correu. Entre els afectats hi havia advocats i experts tècnics treballant amb el Fòrum Jurídic de Gènova. Per tant, era possible que la policia hagués tingut accés a comunicació confidencial de la defensa dels processos contra les accions policials durant el G8. Aquesta violació va revelar una veritat brutal: A/I podia operar en el seu propi servidor, configurar-lo amb cura i negar-se a guardar registres que permetessin identificar els autors –però la màquina, físicament, estava en l'edifici d'algú altre. Un proveïdor comercial podia obrir la porta, cedir el seu contingut i ocultar el que havia passat.

A/I va eliminar la màquina d'Aruba, la va netejar i va restablir els serveis principals. Es van plantejar preguntes parlamentàries a Itàlia i a escala europea. El col·lectiu va viatjar per Itàlia i Europa explicant el cas. També, i això és més important, van reconstruir la xarxa.

PLA R* : LA REPRESSIO ESDEVE ARQUITECTURA

El resultat va ser el Pla R*, llançat durant l'octubre de 2005: una xarxa de "comunicació resistent". En comptes de concentrar els serveis d'A/I en una màquina, el col·lectiu va distribuir dades i funcions encriptades a servidors de diversos països. Les màquines de cara al públic es podien substituir. Els serveis es podien traslladar quan el maquinari fos confiscat o quan una entitat proveïdora es tornés hostil. La pèrdua d'un dels nodes ja no exposava o silenciava tota la comunitat. R* significa replicar, redundància, resistència i qualsevol altra paraula que comenci per R. La seva arquitectura va ser concebuda no només per sobreviure a una caiguda elèctrica, sinó per resistir un atac polític. A/I ja va avisar que no podia garantir una seguretat perfecta: Al contrari, sempre avisava a lis usuaris que no confiessin la seva seguretat cegament a cap entitat, incloent-hi A/I. Minimitzaven els registres i tota informació que permeti identificació, perquè la informació que no existeix no pot ser confiscada. Animava a lis usuaris a encriptar les seves comunicacions perquè inclús l'arquitectura de servidor més forta mai pot compensar una pràctica individual insegura.

El col·lectiu va transformar així una operació d'infiltració secreta en una lliçó d'infraestructura.

La repressió esdevé arquitectura.

EL VATICA, UN VIDEOJOC SATIRIC I NORUEGA

La pressió seguia. El 2007, un polític italià va demanar actuar contra l'Operació: Pedopriest, un videojoc de navegador que satiritzava i criticava els esforços de l'Església catòlica per amagar els abusos sexuals comesos pels capellans. La persona que el va crear va eliminar el joc per a protegir l'allotjament. A/I va decidir allotjar-ne una còpia. Seguint les queixes d'una organització no identificada de protecció de menors, un allotjadori americà va desconnectar tot el servidor de Noblog. Després de consultar l'equip legal, l'allotjament va concloure que aquesta sàtira era legal als Estats Units i va restaurar la màquina. El Pla R* va permetre que el material en disputa estigués accessible a la resta del món, evitant una interrupció major. En aquells moments, A/I ja era un refugi important de les xarxes socials, que ja estaven emergent. Noblogs permetia publicar de manera independent sense publicitat, mineria de dades o exigir que la gent hagués de vincular les seves identitats legals a tot el que diguessin.

Entre les persones que l'utilitzaven hi havia organitzacions de moviments socials, escriptors, dissidents, artistes i ONG treballant a territoris perillosos. El 2008 A/I va rebre el premi italià Winston Smith d'"Heroi de la privadesa" per crear infraestructura de comunicacions lliure que resistia a la censura tot i els pocs recursos dels quals disposava, els atacs tècnics i els diversos processos judicials. El 6 de novembre de 2010, la policia de Noruega va copiar un dels disc dur d'un servidor d'A/I per ordre d'Itàlia. La investigació havia començat arran d'amenaçes i grafitis antifeixistes dirigits a les membres de l'organització neofeixista Casa Pound. Les autoritats buscaven informació sobre un compte de correu en concret. A/I ja havia explicat que no tenia ni les identitats ni els registres d'activitats dels comptes, però la investigació volia comprovar si era veritat.

Milers de comptes van ser copiats en aquest procés.

Gràcies al Pla R* es van poder restaurar els serveis des d'un altre lloc en aproximadament dues hores. Al cap de 24 hores, tota la xarxa operava amb normalitat. Els discs durs confiscats estaven encriptats, així que no oferien cap informació rellevant. L'operació va esdevenir un gran escàndol públic a Noruega. Organitzacions legals, de periodisme i de tecnologia es preguntaven per què la policia noruega havia copiat les comunicacions privades de milers de persones com a resposta d'una sol·licitud estrangera altament inadequada. La investigació italiana va ser presumptament abandonada. Mentre que altres organitzacions haguessin interpretat aquests intents d'incursió com una prova que era impossible, A/I va entendre que confirmava que el projecte era necessari. La seva història està documentada al llibre col·lectiu +KAOS: Ten Years of Hacking and Media Activism i a la història del col·lectiu a la web.

26 D'AGOST DE 2026

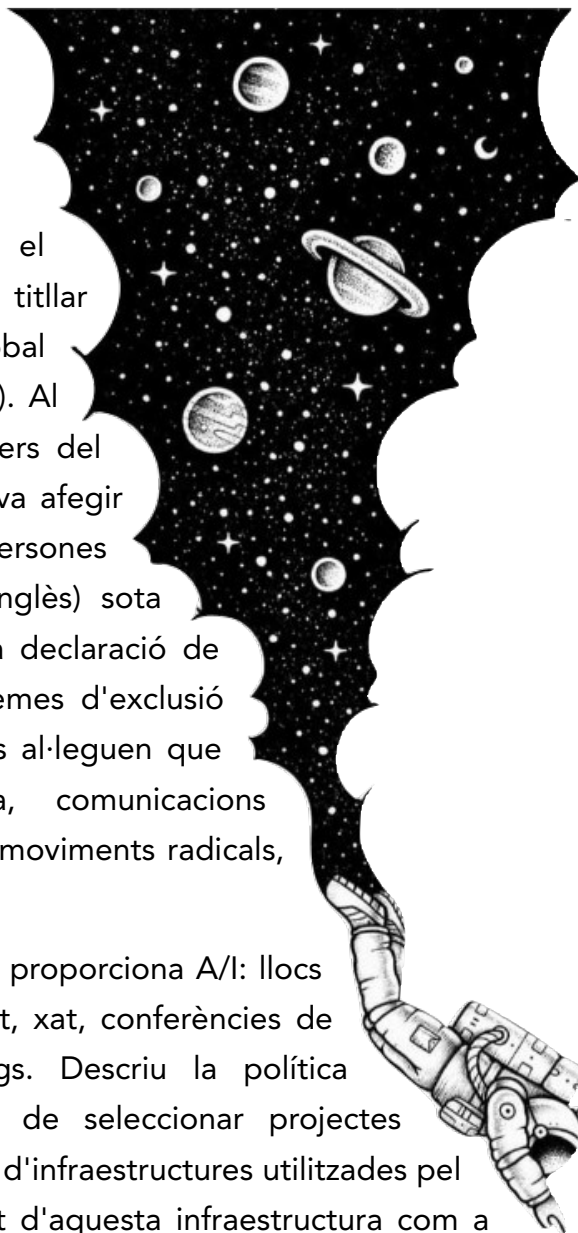
Aquest atac és molt diferent. El 26 d'agost el Departament d'Estat dels Estats Units d'Amèrica va titllar Autistici/Inventati com a Specially Designated Global Terrorists (Terroristes Globals Especialment Designats). Al mateix temps, l'Oficina de Control d'Actius Estrangers del Tresor estatunidenc (OFAC per les sigles en anglès) va afegir A/I a la llista de Nacions Especialment Designades i Persones Bloquejades (llista SDN, per les seves sigles en anglès) sota l'ordre executiva 13224. Això no és simplement una declaració de condemna del govern, sinó que activa un dels sistemes d'exclusió econòmica més potent mundialment. Els Estats Units al·leguen que A/I proveeix arquitectura digital especialitzada, comunicacions encriptades i allotjament a grups antifeixistes i altres moviments radicals, incloent-hi organitzacions ja condemnades pels EUA.

Les declaracions del Tresor assenyalen els serveis que proporciona A/I: llocs web allotjats a l'estranger, correu electrònic encriptat, xat, conferències de vídeo i l'arquitectura digital que suporta Noblogs. Descriu la política antifeixista i antimilitarista d'A/I, la seva pràctica de seleccionar projectes compatibles amb aquestes polítiques i la seva provisió d'infraestructures utilitzades pel PKK. El Tresor passa a considerar el subministrament d'aquesta infraestructura com a suport material o tecnològic per al terrorisme. (comunicat del Tresor dels Estats Units). El Departament d'Estat, en canvi, va més enllà i presenta atacs, comunicats i publicacions afirmant que van passar gràcies a la infraestructura d'A/I. Els seus exemples inclouen el presumpte sabotatge ferroviari i de canonades a Europa, els atacs a la infraestructura energètica, Rose City Antifa, la resistència al centre de formació policial proposat per Atlanta, Jane's Revenge i les publicacions que porten declaracions atribuïdes a organitzacions armades. Les declaracions del govern no mostren que A/I planifiqués aquestes accions, en seleccionés els objectius, ni en transferís armes, ni dirigissin els grups citats o fossin autoris del material allotjat als seus sistemes. No aconsegueixen establir si A/I es va assabentar d'algun acte en particular o si n'hagués pogut saber res abans que es produís.

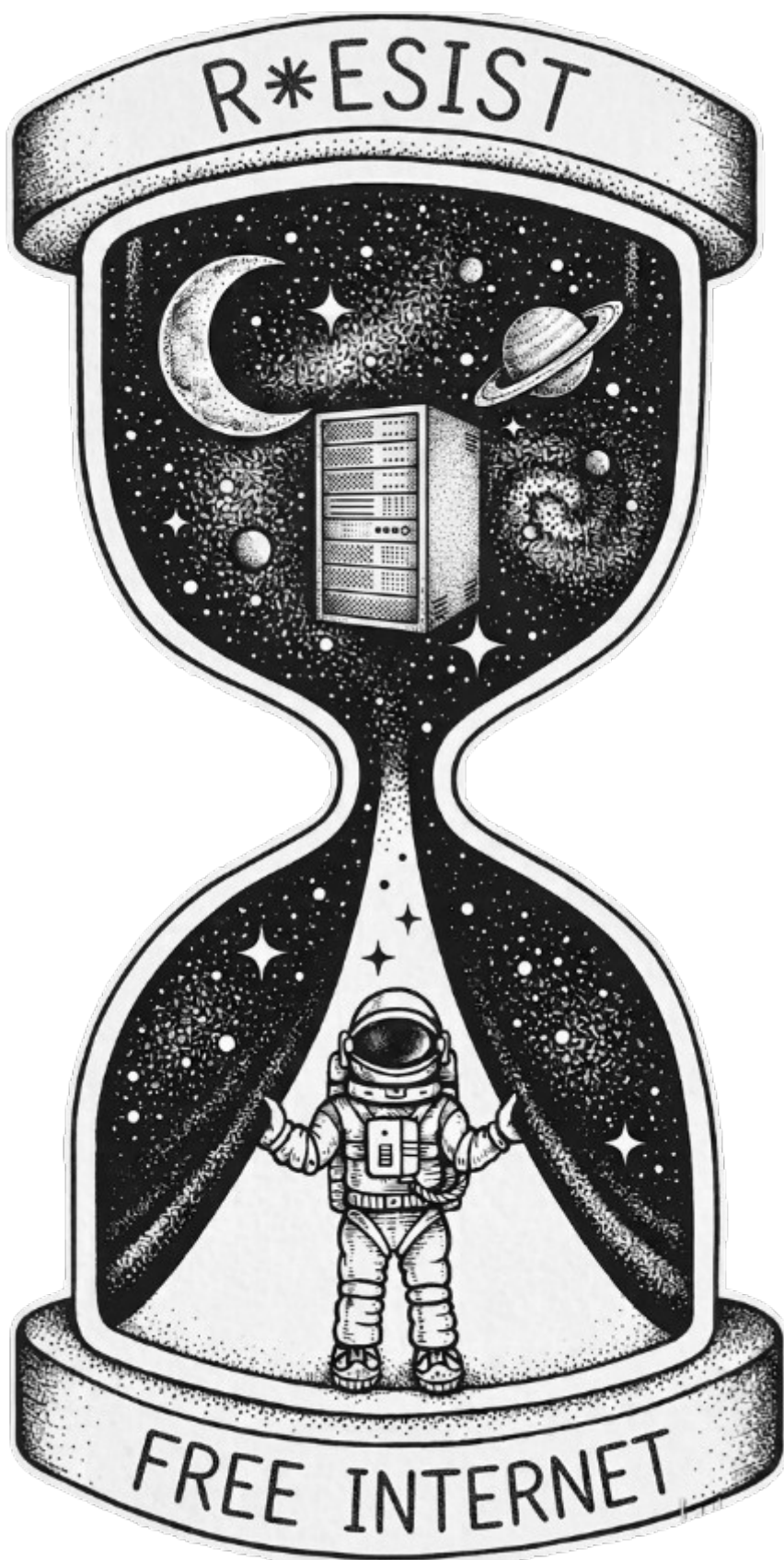
Aquestes declaracions intenten apuntalar algunes idees que poden tenir conseqüències molt greus:

Construir infraestructura de comunicació per a moviments radicals ja es podria considerar terrorisme.

Aquesta idea es carrega diverses distincions importants, com ara entre una entitat proveïdora i una usuària; entre l'afinitat política i el control operatiu; entre protegir la privacitat i ocultar un

crim; entre mantenir una plataforma de publicació i tenir l'autoria de tot el que es publica a través d'aquesta. A/I mai ha declarat ser políticament neutral. Construeix infraestructura precisament perquè els moviments radicals necessiten algun lloc per parlar, publicar i organitzar-se més enllà de l'estat i les corporacions. Els Estats Units utilitzen aquesta finalitat com una evidència contra el col·lectiu.

QUE PASSA EL 25 DE SETEMBRE

Com que A/I és a la llista SDN, totes les seves propietats o interessos en la propietat dins dels Estats Units -o posseïts o controlats per una persona dels Estats Units- han de ser bloquejats i informades a l'OFAC. Tret que s'apliqui una exempció o llicència, les persones i institucions nord-americanes tenen prohibit proporcionar o rebre fons, béns o serveis d'A/I. Les restriccions poden afectar transaccions que passen pels Estats Units encara que les parts siguin en un altre lloc. L'OFAC permet les transaccions necessàries per a finalitzar les relacions existents amb la A/I fins a les 12:01 del 25 de setembre de 2026 (temps de l'est, ET). Els pagaments pendents al col·lectiu no es poden transferir normalment, sinó que s'han de posar a comptes bloquejats. Passat el termini, les operacions necessiten una altra autorització. Per tant, el 25 de setembre s'espera que les persones i empreses nord-americanes s'acomiadin d'A/I.

Les conseqüències podrien incloure la pèrdua de:

- Comptes bancaris i processos de pagament.
- Donacions provinents dels Estats Units i serveis de captació de fons.
- Allotjament, infraestructura del núvol i serveis de xarxa ascendent.
- Registre de dominis i tots els serveis tècnics vinculats.
- Certificats, seguretat i altres serveis de correu.
- Serveis de programari i comunicacions.
- Relacions amb entitats proveïdores de fora dels Estats Units, espantades per les sancions secundàries americanes.
- Accés per a les persones dels Estats Units que utilitzin els serveis d'A/I.

Les empreses estrangeres no es regeixen automàticament per totes les prohibicions imposades als nord-americans. Però l'OFAC adverteix a les institucions financeres estrangeres que es poden enfrontar a sancions secundàries per facilitar conscientment transaccions a una entitat de la llista, i això pot causar tant de mal com l'aplicació directa. Un banc europeu, un registrador o una empresa d'allotjament pot no tenir ni idea de què li demana la llei nord-americana, però podria decidir que no val la pena arriscar-se a un incompliment normatiu per a mantenir la relació amb un petit col·lectiu anarquista italià. Les institucions massa vegades no volen assumir cap risc i tenen un excés de zel amb el compliment normatiu. Lis proveïdors poden tancar comptes o retirar infraestructura, fins i tot quan la llei no els ho exigeixi clarament. Les organitzacions poden eliminar els enllaços, evitar la correspondència o acabar amb relacions que no tenen res a veure amb tot això, senzillament perquè el nom d'A/I ara apareix en una llista vinculada al terrorisme.

Així és com les sancions americanes guanyen poder arreu del món: no només a través de la jurisprudència, sinó a través de la por institucional.

L'OBJECTIU FINAL SÓN LES COMUNITATS AL VOLTANT DEL SERVIDOR

A la llista apareix A/I, però els seus efectes no s'aturaran en el col·lectiu. La infraestructura d'A/I és utilitzada per escriptors, organitzadors, investigadors, artistes, publicacions de moviments socials i persones que la van triar precisament perquè les plataformes comercials eren insegures, políticament hostils o dissenyades per extreure les seves dades. Aquestis usuaris no són sancionats automàticament perquè tinguin una adreça a A/I o publiquen a Noblogs. Però una vegada que el col·lectiu proveïdor forma part d'una llista de terrorisme, qualsevol relació pot convertir-se en un risc. Un banc pot examinar un pagament. Un proveïdor de correu electrònic pot menystenir o bloquejar el lliurament d'un missatge. Un empresari, agent de fronteres o investigador podrien considerar una adreça com a sospitosa. Un periodista podria dubtar a posar-se en contacte amb una font. Un investigador pot evitar obrir un arxiu. Un usuari nou pot decidir que obrir un compte és massa perillós. Res d'això requereix que el govern persegueixi a totes les persones implicades: La mateixa designació ja estigmatitza i genera un perímetre de por.

Això podria explicar aquest moviment, aparentment absurd, de l'estat, perquè A/I roman en línia. En ofensives anteriors van intentar atacar el col·lectiu a través de màquines particulars, bústies de correus i entitats proveïdores. A/I va respondre distribuint els seus sistemes, encriptant els seus discs durs i registrant menys informació. Aquestes pràctiques van fer que embargaments i vigilància fossin menys productius. Les sancions, en canvi, ataquen una altra capa: les relacions que permeten que la infraestructura existeixi. En comptes de trencar l'encriptació, el govern pot pressionar a bancs, registradors, centres de dades, companyies i programadors perquè els aïlli. En comptes de demostrar davant d'un tribunal el crim que ha comès cada usuari, pot fer que el contacte amb aquestes persones sigui més complicat i legalment arriscat.

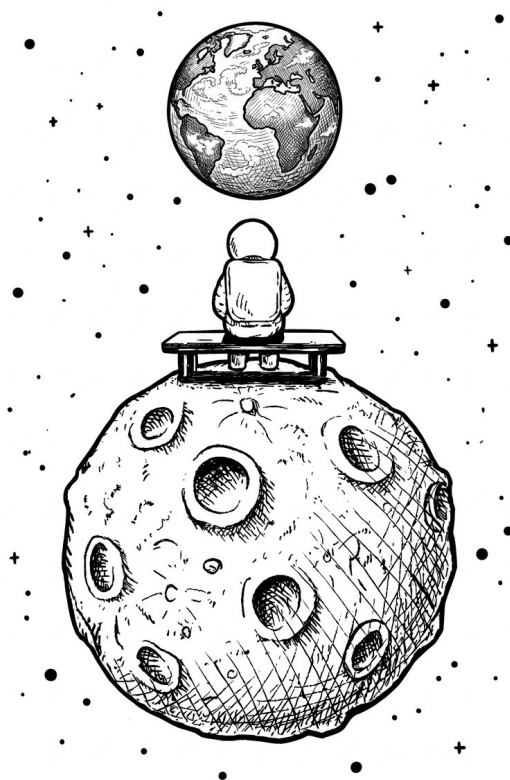
Aquesta és el poder de l'estat de vigilància que opera a través d'intermediaris privats. El govern no necessita infiltrar un agent a cada sala de servidors quan els departaments de compliment, les entitats que processen els pagaments i les plataformes poden ser induïdis a controlar la mateixa xarxa. Cada institució establirà la seva frontera defensiva, sovint més estreta del que la llei requereix. Alguns poden exigir més documents d'identitat, conservar més registres, controlar el contingut polític o rebutjar projectes orientats a mantenir la privacitat. Altres poden tancar silenciosament els comptes i no proporcionar cap via d'apel·lació. L'execució es dispersa entre empreses, les decisions de les quals són difícils de veure, desafiar o fins i tot documentar.

El problema no es limita a la censura. Pot canviar tota l'arquitectura de comunicació dels moviments socials. Petits proveïdors autònoms poden tenir por de treballar amb col·lectius controvertits i perquè podrien posar en risc la seva existència. Les plataformes més grans poden aprofitar aquest cas com una raó més per ampliar la verificació de la identitat, la

moderació automatitzada i la retenció de dades. Lis usuaris poden migrar des d'infraestructures afins de confiança a sistemes comercials que són més fàcils de monitorar, publicar i mapar. L'estat guanya avantatge fins i tot sense desxifrar els discs durs encriptats d'A/I: les persones se separen, lis proveïdors recullen més informació i les relacions socials que envolten la dissidència es fan més fàcils d'espia.

El precedent també va més enllà de projectes explícitament anarquistes o antifeixistes. El problema és que l'alineació política amb els projectes allotjats, la protecció de la privacitat i l'allotjament de publicacions controvertides semblen arguments vàlids per apuntalar la idea que posar a l'abast infraestructura implica complicitat. Entitats que ofereixen correu encriptat, editoris radicals, arxius comunitaris, VPNs, xarxes socials federades, projectes de suport legal i altres amfitrions independentis tenen motius per estar alerta. Els fets i les lleis poden variar segons cada cas, però el perill resideix en la normalització d'una idea: un proveïdor de comunicacions ja no es considera un mitjà o editor amb els seus propis drets i responsabilitats, sinó un participant en cada acte que el govern atribueixi a qualsevol que utilitzi els seus sistemes.

Això no significa que la designació impliqui cada persona que ha utilitzat A/I, o que s'hagin de produir totes les conseqüències possibles. El govern no ha explicat públicament la seva estratègia interna més enllà de les seves acusacions. Però l'estructura d'acció ja és visible. Substitueix una acusació contra una conducta identificable concreta per una sanció contra la infraestructura en sentit ampli; l'aplicació és traslladada dels tribunals a una xarxa global d'institucions portugueses i massa cauteloses; i fa de la incertesa un instrument de control. L'objectiu immediat pot ser desactivar A/I. L'efecte final és advertir a qualsevol persona que construeixi comunicacions més enllà de la supervisió corporativa i estatal que el refugi que proporcionen pot ser utilitzat com a prova en contra seva.

POT A/I SOBREVUIRE A TOT AIXO?

A/I ja s'ho veien a venir, que podia passar una cosa així. Per això, tota la seva infraestructura assumeix que:

- Es poden confiscar servidors.
- Lis Proveïdoris poden cooperar amb la policia.
- Els Govers poden demanar informació sobre lis usuaris.
- Les empreses poden tancar material controvertit.
- Les màquines individuals i ubicacions poden no estar disponibles.
- Les dades i els serveis han de ser encriptats, distribuïts i reemplaçables.

Aquesta preparació és important. A/I té la seu a Itàlia, no als Estats Units. La seva infraestructura està distribuïda internacionalment. Els seus serveis els mantenen persones amb altes capacitats tècniques de manera voluntària. Eviten dependre de qualsevol entitat proveïdora, minimitzen la informació d'identificació i tenen dècades d'experiència restaurant serveis durant una emergència. No té ni accionistes, ni seu corporativa, ni nòmines convencionals. Els seus costos operatius són relativament modestos i l'estructura de voluntaris evita les vulnerabilitats amb què l'estat està més familiaritzat. Hi ha poques raons per pensar que el lloc web, el sistema de correu o els Noblogs simplement desapareixeran el 25 de setembre. A/I podria estar més ben preparat per fer front a una màquina confiscada o desconnectada que qualsevol altre projecte de comunicacions d'una mida semblant.

Però això no ha estat una intrusió més a un servidor.

El Pla R* va ser pensat perquè el projecte pogués sobreviure a la desaparició d'una màquina. El pla no pot impedir que els bancs bloquegin diners, que els registradors suspenguin dominis o que empreses de tot el món retirin serveis perquè temen les sancions nord-americanes. L'acusació de terrorisme apunta a tot el teixit al voltant dels servidors.

- Els bancs.
- Les donacions.
- Els dominis.
- Els contractes amb els centres de dades.
- L'ample de banda
- Els certificats.
- Les dependències de programari.
- Les relacions internacionals entre institucions.

A/I ja ha sobreviscut a l'aïllament tècnic. Els Estats Units ara intenten la marginació financera i institucional. Els seus serveis centrals poden ser resilents, però la seva capacitat per a finançar-les, substituir les infraestructures i participar en el sistema tecnològic corre un risc considerablement major. El que passi després del 25 de setembre dependrà, per tant, no només de l'arquitectura que envolta les dades d'A/I, sinó de la solidaritat que lis envolta.

EL 25 DE SETEMBRE NO ES UNA DATA PEL SILENCI

La designació de terrorisme està dissenyada per aïllar. La resposta ha de ser una solidaritat informada, independent i disciplinada. La gent als Estats Units no hauria d'improvisar donacions, disfressar pagaments o orientar recursos a través d'una altra persona, organització, moneda o país. Això podria crear una exposició de sancions per a la gent que dona suport, lis intermediaris i A/I. Les prohibicions també poden estendre's més enllà dels diners. L'assistència tècnica coordinada, la traducció, l'advocacia, l'organització d'esdeveniments o altres serveis prestats a una entitat designada poden generar riscos legals.

Però el 25 de setembre no és un termini pel silenci. La informació independent, la crítica, la protesta, l'educació i la defensa política continuen sent possibles. La gent pot explicar la història d'A/I, examinar i desafiar les demandes del govern, contactar amb periodistes i organitzacions de llibertats civils, preservar els materials públics i organitzar-se de manera independent contra la criminalització de la infraestructura de comunicacions alternativa. La distinció és entre actuar independentment i parlar sobre A/I i proporcionar fons o serveis coordinats a A/I. Els límits exactes poden ser complicats. Qualsevol persona que consideri la recaptació de fons, la infraestructura de substitució, el mirall públic o l'assistència tècnica directa hauria d'obtenir assistència qualificada. El febrer de 2025 es va generar material sobre llibertats civils sobre com fer front a les restriccions de l'OFAC, on s'avisa que inclús l'activitat legal o protegida pot atreure la vigilància, investigacions, conseqüències per a permisos d'immigració o litigis civils. Qui doni suport i sigui abordat per les forces de seguretat hauria de negar-se a respondre a cap pregunta i parlar amb un advocat.

Aquest article és una notícia i una anàlisi política, no és cap consell legal.

COM ES POT DONAR SUPORT ABANS DEL 25 DE SETEMBRE

Expliqueu la història. Compartiu els grans moments d'A/I: els hacklabs, Paranoia, Gènova, les gires KAOS, la victòria contra Trenitalia, el cacau d'Aruba, el Pla R*, Noblogs i la confiscació de Noruega. No permeteu que el relat governamental sigui l'únic que expliqui que és A/I. Construïu una coalició de defensa pública. Demaneu a col·lectius de servidors independents, organitzacions de drets digitals, hacklabs, projectes de programari lliure, biblioteques radicals, editorials independents, periodistes, advocadis, investigadors i antics usuaris que responguin públicament. Conserveu l'arxiu. Els servidors es poden confiscar. Els dominis es poden suspendre. Les entitats que ofereixen allotjament poden entrar en pànic. Per això és important fer una còpia de seguretat dels escrits de Noblogs públicament accessibles i que poden tenir un valor històric, juntament amb els manifestos d'A/I, la documentació tècnica, els registres legals i la història del moviment. Enregistreu les URL de les fonts, l'autoria, les dates de publicació i les dates de recuperació. Respecteu la privacitat, els drets d'autoris i les sol·licituds d'eliminació. No accediu a comptes privats ni esquivau les mesures de seguretat. La preservació personal, l'arxiu de recerca i el periodisme no són el mateix que la infraestructura operativa de reemplaçament exposada al públic; qualsevol persona que consideri tenir cura d'un mirall públic hauria de buscar primer assessorament qualificat.

Documenteu l'excés de zel en el compliment normatiu. Mantingueu un registre d'empreses, bancs, enregistratoris i altres institucions que finalitzin serveis o eliminin material. Conserveu els avisos i tota la correspondència. El registre públic hauria de mostrar fins a quin punt la designació té conseqüències més enllà del seu llenguatge formal. Demaneu respostes. Pregunteu a grups de drets digitals, a institucions europees i a funcionaris públics si permetran que les sancions nord-americanes desmuntin un col·lectiu de comunicacions italià. Pregunteu quina protecció hi ha per a les infraestructures, persones usuàries i arxius europeus. Organitzeu-vos de forma independent. Organitzeu debats públics sobre infraestructures autònomes, sancions, vigilància i complicitat oferint suport material. Publiqueu material explicant-ho. Ensenyeu criptografia. Doneu suport a la feina d'organitzacions independents que treballen per a les llibertats civils i s'oposen a aquesta expansió de les designacions de terrorisme. Prepareu guies i materials de suport legal. A/I ha sobreviscut històricament a través de donacions voluntàries, però qui vulgui donar suport des dels Estats Units no hauria d'enviar o redirigir diners sense una autorització mentre la designació estigui en vigor. Organitzacions independents de drets digitals i suport legal poden investigar mecanismes legals, de llicències o d'altres vies per tombar la designació.

Pareu atenció a la resposta pública d'A/I mentre mantenen la seva defensa legalment independent. Les declaracions del col·lectiu hauria d'adaptar-se a la seva història i circumstàncies. Tota campanya coordinada, guardioles de resistència o serveis directes necessiten consell legal que analitzi cada cas. L'objectiu immediat és fer impossible que A/I desaparegui en silenci.

UNA XARXA ANOMENADA SOLIDARITAT

A/I ha sobreviscut a empreses demanant que el censurin, infiltracions policials encobertes, discs durs confiscats, entitats proveïdores hostils, atacs parlamentaris i investigacions internacionals. El cas de Trenitalia va generar una munió de miralls i una victòria legal. El cacau d'Aruba va produir el Pla R*. La censura de les empreses proveïdores va generar redundància.

Els fets de Noruega va demostrar que la xarxa es podia recuperar en qüestió d'hores. Cada intent d'aïllar el col·lectiu va generar nou coneixement sobre com funcionen la censura i la vigilància. Cada atac ha estat una oportunitat per ensenyar a més gent com protegir-se mútuament. Els Estats Units ha transformat aquesta història en un examen global. No només està en joc la supervivència d'un col·lectiu italià de hackers sinó si mantenir infraestructura per a moviments radicals pot considerar-se terrorisme; si la privacitat pot considerar-se complicitat; si negar-se a recollir dades personals conforma obstrucció a l'autoritat; i si una entitat proveïdora és responsable, legalment i política, de cada text, tàctica i comentari transmesos a través de les seves màquines.

A/I fa vint-i-cinc anys que es preparen per al dia en què un servidor desapareix. Saben com reemplaçar una màquina, moure un servei, restaurar dades encriptades i continuar operant després que la policia o l'empresa d'allotjament desconnecti un cable. Els Estats Units, però, està provant una estratègia diferent. Intenta espantar bancs i altres entitats que proveeixen allotjament, dominis, infraestructura i suport arreu del món perquè abandonin el col·lectiu. Si aconseguiran sortir-se'n amb la seva o no dependrà de l'arquitectura d'A/I.

També dependrà de totis nosaltris.

Entre ara i el 25 de **setembre**, guardeu la història. Compartiu-la. Construïu coalicions. Documenteu la marginació. Feu pedagogia d'eines. Prepareu una defensa legal. No deixeu que l'estat apuntali silenciosament l'idea que construir infraestructura que respecti la privacitat i permeti dissentir ja és un acte de terrorisme. Fa vint-i-cinc anys, deu persones es van ajuntar al voltant d'una màquina i van decidir estar potser massa temps configurant-la, perquè volien que totes les persones aprenguessin com fer-ho. Aquesta és la lliçó que ha de quedar: No delegeu el coneixement a experts.

No deixeu tota la infraestructura en un lloc. No deixeu solis lis objectius.

El primer servidor es va anomenar **Paranoia**.

La xarxa que va crear es va anomenar **solidaritat**.

COMUNICAT PUBLIC D'AUTISTICI/INVENTATI:

Avui se'ns ha comunicat que el Govern dels Estats Units d'Amèrica ha demanat sancions desproporcionades contra un petit col·lectiu tecnològic de persones voluntàries d'Itàlia, com totser pot llegir a l'ordre executiva del Departament d'Estat així com les declaracions d'aquest i del Departament del Tresor.

Nosaltres neguem totes aquestes acusacions, i declarem la nostra voluntat de proveir eines per a l'autodefensa digital que responguin a les necessitats d'una comunicació lliure per a activistes i altres persones, grups i col·lectius.

Nosaltres no ens farem enrere, continuarem fent el que hem estat fent tots aquests anys i farem tot el que estigui a les nostres mans per donar resposta a aquestes acusacions falses fetes per una administració políticament desesperada amb l'única intenció d'espantar la gent i distreure l'atenció mediàtica de la seva violència i bel·ligerància.

L'antifeixisme i l'anticapitalisme no són terrorisme. Manifestar-se i protestar no és terrorisme. Totser té dret a expressar-se i lluitar per a la humanitat.

El Col·lectiu Autistici/Inventati — "Socialitzant el coneixement sense establir relacions de poder"

Mantingueu-vos humanis.

